

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

hlas

صوت الاتحاد الإسلامي

الجماعة الدينية الإسلامية في الجمهورية التشيكية

ÚSTŘEDÍ MUSLIMSKÝCH
OBCÍ V ČESKÉ REPUBLICCE

● ROČNÍK 26

● ČÍSLO 8 - 12

PROSINEC 2008 ● MUHARRAM 1430

Organe de la Communauté religieuse musulmane de la
République Tchèque

Ofizielle Zeitung der moslemischen Religionsorganisationen
in der Tschechischen Republik

Federace islámských organizací v Evropě (FIOE) v roce 2000 začala jednat o ustanovení charty evropských muslimů, jež by vytyčila všeobecné zásady pro lepší porozumění islámu a položila základy pro integraci muslimů do společnosti v občanském kontextu.

FIOE ustanovila výbor pro vypracování charty, o níž se diskutovalo na úrovni vedení organizací. Poté byla charta předložena představitelům mnoha evropských islámských institucí na semináři konaném v Bruselu v lednu 2002. Nakonec bylo osloveno maximální množství muslimských organizací s cílem získat jejich připomínky a náměty. Po schválení a zapracování změn byla připravena konečná verze, podepsaná muslimskými organizacemi z 28 evropských států.

Charta zůstává nadále otevřena a svým podpisem se k ní mohou připojit všechny organizace, které se dohodnou na jejím přijetí.

CHARTA EVROPSKÝCH MUSLIMŮ

Charta vychází z následujících skutečností:

- Islám je přínosem moderní Evropě a islámská přítomnost představovaná muslimy v mnoha východoevropských zemích je dlouhodobá. Stejně tak byla muslimská společenství v několika západoevropských zemích svědkem posunu od přechodné přítomnosti zahraničních migrantů k přítomnosti stálejšího charakteru.
- Muslimská přítomnost v Evropě vyžaduje občanský rámec založený na spravedlnosti, rovnosti práv s respektem k odlišnostem a uznání muslimů jako evropského náboženského společenství.
- Spolu s rozšiřováním a rozvojem Evropské unie vzniká rovněž potřeba užší spolupráce mezi evropskými muslimy a potřeba posílit hodnoty vzájemného porozumění, usilování o mír a blaho společnosti, umírněnosti a mezikulturního dialogu, bez jakýchkoli sklonů k radikalismu či vyloučení.
- Význam islámu ve světě a jeho duchovní, lidský a civilizační potenciál vyžaduje sblížení se Západem a zejména Evropou, aby byla zajištěna spravedlnost a mír ve světě.

Tyto úvahy vedly evropské muslimské organizace k formulování této charty v naději, že podtrhne roli muslimů jako přínosu evropské společnosti, a napomůže budování mostů se zbytkem muslimského světa.

USTANOVENÍ CHARTY

Část první Pojetí islámu

1.

Naše pojetí islámu stojí na neměnných základních zásadách, které jsou odvozeny z autentických zdrojů islámu, tedy z Koránu a Prorokovy tradice (*sunny*), v rámci shody muslimských učenců a s přihlédnutím k dobovým okolnostem a specifikům evropské reality.

2.

Pravá podstata islámu spočívá v umírněnosti, jež je odvozena z cílů všeobecného prospěchu tohoto náboženství. Tato umírněnost umožňuje předcházet jak nedbalosti, tak přehánění, a uvádí v soulad rozum s Božím vedením. S ohledem na hmotné a duchovní potřeby člověka přináší vyvážený pohled na svět, spojující realitu pří-

ÚVOD K CHARTĚ

Navzdory své odlišnosti evropští muslimové sdílejí společné hodnoty a zásady, a aby tuto skutečnost mohli představit evropské společnosti, je třeba, aby jasně vyjádřili své náboženské přesvědčení a podstatu své přítomnosti v Evropě.

Cílem této charty je definovat některé zásady v souladu s pojetím islámu běžným v evropském kontextu a dále položit základy další přírodné spolupráce se společností.

ššího života s konstruktivní činností na tomto světě.

3.

Islám lze v jeho zásadách, pravidlech a hodnotách obsáhnout v následujících třech kategoriích:

- víra, jak je vyjádřena ve svých šesti pilířích, tedy víra v Boha, anděly, zjevení knihy, posly, onen svět a Boží předurčení;
- šarí'a, jak je vyjádřena v aktech uctívání a lidském jednání; a
- soubor etických zásad, které tvoří základ k prožití dobrého života.

Tyto tři spolu související oblasti se vzájemně doplňují a mají za cíl naplnit zájmy (*maslaha*) lidstva a uchránit ho před újmou.

4.

Obecnými rysy islámu jsou důraz na lidský rozměr, zákonodárná pružnost a úcta k odlišnostem a přirozeným rozdílům mezi lidskými bytostmi.

5.

Islám ctí lidské bytosti. Tato úcta se vztahuje na všechny Adamovy potomky bez rozdílu, jak mužské, tak ženské. Na základě této úcty by měly lidské bytosti být chráněny před čímkoliv, co uráží jejich důstojnost, škodí jejich duševním schopnostem a zdraví, či porušuje jejich práva zneužitím jejich zranitelnosti.

6.

Islám klade zvláštní důraz na společenský rozměr a vyzývá k soucitu, vzájemné podpoře, spolupráci a bratrství. Tyto hodnoty se vztahují zejména na práva rodičů, příbuzných a sousedů, ale také na chudé, potřebné, nemocné, staré a další, bez ohledu na jejich etnickou příslušnost či vyznání.

7.

Islám vyzývá ke spravedlnosti v postavení mužů a žen v rámci lidské důstojnosti a vzájemné úcty a za vyrovnaný život považuje takový, ve kterém se v harmonickém vztahu vzájemně doplňují muž se ženou. Jednoznačně odmítá veškeré názory a praktiky, které poškozují ženy, nebo je připravují o jejich zákonná práva, bez ohledu na tradice a zvyky některých muslimů. Islám naopak potvrzuje nezastupitelnou roli žen ve společnosti a zásadně se staví proti využívání žen a zacházení s nimi jako s pouhým objektem touhy.

8.

Islám soudí, že rodina stojící na manželském svazku muže a ženy je přirozeným a nezbytným prostředím pro výchovu budoucích generací. Rodina je nezbytnou podmínkou pro štěstí jednotlivce a stabilitu společnosti. Islám tedy zdůrazňuje význam veškerých opatření k posílení rodiny a její ochrany před vším, co oslabuje či vytěsňuje její roli.

9.

Islám ctí lidská práva a vyzývá k rovnosti mezi všemi lidskými bytostmi, odmítá veškeré formy rasové diskriminace a vyzývá ke svobodě. Odsuzuje donucování v náboženství a uznává jednotlivcovu svobodu svědomí. Avšak islám podporuje užívání svobody v souladu s morálními hodnotami tak, aby nezasahovalo do práv ostatních.

10.

Islám vyzývá ke vzájemnému poznávání, dialogu a spolupráci mezi lidmi i národy jako cestě k posílení stability a záruce míru ve světě. Výraz džihád vyskytující se v islámských textech znamená vyvíjet veškeré úsilí k dobru, které začíná u sebezdokonalování a šíření pravdy a spravedlnosti mezi lidmi. Džihád chápáný jako válka se považuje za jeden z prostředků, jež má k dispozici každý svrchovaný stát, pokud se potřebuje bránit proti napadení. Učení islámu se v tomto ohledu shoduje s mezinárodním právem. Na základě tohoto chápání džihádu islám odmítá násilí a terorismus, podporuje spravedlivé věci a potvrzuje právo všech lidí na sebeobranu legitimními prostředky.

11.

Islám přikazuje muslimům, aby byli čestní a dodržovali své závazky, a zakazuje zradu a podvádění. Také jim nařizuje, aby se snažili o co nejlepší způsob jednání s ostatními lidmi a dalšími stvořeními.

12.

S využitím porady (*šúrá*) a s ohledem k lidským zkušenostem ve sféře politické, zákonodárné a ústavní, islám potvrzuje demokratické zásady založené na pluralismu, svobodě výběru politických institucí a pokojného střídání u moci.

13.

Islám vybízí lidské bytosti k využívání přírody zodpovědným způsobem. To vyžaduje zachování životního prostředí a jeho ochranu před všemi zdroji znečištění a poškozování a rovněž před vším, co může narušit křehkou přírodní rovnováhu. Stejně tak vyžaduje ochranu přírodních zdrojů a zakazuje kruté zacházení se zvířaty, přehnanou spotřebu a plýtvání.

Část druhá Muslimská přítomnost ve společnosti

Zásady jednání mezi muslimy

14.

Navzdory své etnické a kulturní rozmanitosti a následování různých islámských právních a myšlenkových škol, tvoří evropští muslimové v rámci islámských zásad jediný náboženský celek, jež spojuje bratrství. V každé evropské zemi je k sobě též poutá příslušnost ke společnému

státnímu útvaru. Jakákoliv diskriminace mezi nimi na základě etnického původu je proti podstatě islámu, která zdůrazňuje jednotu.

15.

V souladu s hlavními zásadami svého náboženství a svými společnými zájmy se evropští muslimové vyzývají ke spojení, spolupráci a koordinaci úsilí jejich různých institucí a organizací v islámském rámci a dle všeobecné shody učenců, avšak s uznáním přirozené různorodosti, která mezi nimi existuje.

16.

Vedle příslušnosti k zemi, ve které pobývají, a jejich občanských závazků, si evropští muslimové zachovávají s ostatními muslimy svazky, jež jsou běžným vztahem mezi příslušníky stejného společenství.

Občanství

17.

Evropští muslimové uznávají zákony země a úřady, které je uplatňují. Toto by jim nemělo bránit v tom, aby se individuálně či kolektivně postavili na obranu svých práv, a aby vyjadřovali své názory na základě svých specifických zájmů jakožto náboženského společenství či ohledně obecných záležitostí, které se jich týkají jakožto občanů. Pokud nastane spor ohledně nějakých zákonů či záležitostí, které se dotýkají náboženství, je třeba se obrátit na příslušné úřady s cílem nalézt vhodné a praktické řešení.

18.

Evropští muslimové se hlásí k principu neutrality státu v náboženských záležitostech. To znamená spravedlivý přístup ke všem náboženstvím a umožňuje osobám vyznávajícím náboženské hodnoty projevit své přesvědčení a provádět obřady svého náboženství sám nebo společně s jinými, v souladu s evropskou i mezinárodní úmluvou o lidských právech a mezinárodními smlouvami. Muslimové tedy mají jakožto náboženské uskupení právo zakládat mešity, náboženské, vzdělávací a charitativní instituce a zachovávat své náboženství v každodenních záležitostech jako je stravování, oblékání a při naplňování dalších potřeb.

19.

Jakožto evropští občané považují evropští muslimové za svou povinnost usilovat o obecné blaho společnosti. Jejich snaha o obecné blaho je stejně důležitá jako obrana jejich práv. Konečně správně chápáný islám po muslimech vyžaduje, aby byli aktivními a produktivními občany, kteří jsou přínosem pro společnost.

20.

Evropští muslimové se vyzývají k pozitivní integraci do své příslušné společnosti na základě harmonické rovnováhy mezi zachováním muslimské identity a plněním občanských povin-

ností. Jákýkoliv druh integrace, který neuznává právo muslimů na zachování jejich islámské osobnosti a dodržování jejich náboženských povinností, neslouží ani zájmům muslimů, ani evropských společností, jejichž jsou součástí.

21.

Evropským muslimům se doporučuje, aby se účastnili politického dění jako aktivní občané. Skutečné občanství s sebou nese politickou angažovanost, od hlasování ve volbách po aktivní účast v politických institucích. Toto bude usnadněno, pokud se tyto instituce otevřou všem členům a vrstvám společnosti, s důrazem na schopnosti a myšlenky.

22.

Evropští muslimové zdůrazňují, že uznávají pluralitu a náboženskou i filozofickou různorodost multikulturních společností, v nichž žijí. Jsou přesvědčeni, že islám uznává různost a rozdíly mezi lidmi, a že touto multikulturní realitou není nijak znepokojen. Islám naopak členy společnosti vyzývá, aby své odlišnosti oceňovali a vzájemně se jimi obohacovali.

Přínos islámu Evropě

23.

Prostřednictvím svých univerzálních a humanárních zásad se islám hlásí ke sblížení všech lidí, kteří uznávají práva ostatních i jejich specifiky, a řídí se při jednání a spolupráci zásadami slušnosti. Evropští muslimové na základě těchto zásad považují za svou povinnost účastnit se posilování vztahů mezi Evropou a muslimským světem. Toto vyžaduje odstranění všech předpoklů a negativních představ, které stojí mezi islámem a Západem, aby bylo možno navázat sblížující svazky mezi lidmi a vybudovat mosty plodných výměn mezi rozdílnými civilizacemi.

24.

Vzhledem ke svému bohatému kulturnímu dědictví a důrazu na lidskost se islám může prostřednictvím své přítomnosti v Evropě podílet na povznesení významných hodnot současné společnosti jako je spravedlnost, svoboda, bratrství, rovnost a vzájemnost. Islám klade důraz nejen na morální hlediska, ale také na vědecký, technický a hospodářský pokrok.

25.

Muslimská přítomnost v Evropě představuje klíčový prvek k navázání lepší komunikace a soužití mezi různými náboženstvími a přesvědčeními, a to podporou dialogu mezi různými vírami a ideologiemi, což bezpochyby usnadní cestu k celosvětovému míru.

26.

Svým náboženským a kulturním odkazem a přítomností v mnoha evropských státech evropští muslimové představují přínos v úsilí o posílení Evropské unie. Evropa může díky svému různorodému náboženskému a kulturnímu složení působit jako významný civilizační mezník a hrát klíčovou roli v udržení rovnováhy mezi vlivnými světovými mocnostmi.

„Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali.“ (Korán, kapitola 49, verš 13)

KOLAPS DARWINISMU A PRAVDA O STVOŘENÍ

V tomto čísle přinášíme první část textu, který je doprovodným slovem pro film, inspirovaný pracemi muslimského myslitele Hárúna Jahji. Jeho práce jsou známé již po celém světě, a pro mnoho muslimů i nemuslimů jsou cestou k intelektuálnímu probuzení a výzvu k hledání pravdy. Přinášíjí mimo jiné řadu důkazů o pravdivosti Koránu a o zázracích, kterými je stvoření vesmíru a stvoření všeho, co je v něm. Je to i člověk a celá živá příroda, která nevznikla náhodou, ale zásahem Jediného a Všemocného Stvořitele. Všichni jsme stvoření Alláhem a k Němu se navrátíme. Každý, bez ohledu na své kulturní, etnické nebo sociální pozadí by si měl uvědomit tento základní fakt a přemýšlet o svých povinnostech vůči svému Stvořiteli. V tomto poselství je skutečná spása a štěstí člověka. Rádoby vědecké teorie, které se k tomuto tématu objevily, jako např. Darwinismus a jiná materialistická dogmata, jsou jen klamem, jak bude ukázáno v následujícím článku.

Část první – Původ života

Člověk, který se rozhodne probádat náš vesmír, zjistí, že je obklopen dvě stě padesátí miliardami galaxií, z nichž každá obsahuje zhruba 300 miliard hvězd. Každá z těchto velkolepých slunečních soustav funguje ve shodě se specifickými zákony a řádem vesmíru. V každé části vesmíru je přítomen jistý záměr a rovnováha.

Země zabírá jen miniaturní část tohoto obrovského vesmíru a i ona je dokonale vymyšleným systémem, skládajícím se z nesmírně složitých,

jemně vyvážených komponentů. Zeměkoule je jediným nám známým vesmírným tělesem, jehož atmosféra a povrch umožňují existenci života. Voda, která pokrývá většinu planety, je jednou ze základních podmínek života. Teplotní rozdíly v podnebných pásmech, parametry oběžné dráhy kolem Slunce a podmínky na povrchu dokazují, že Země byla určena pro život.

Tato naše jedinečná planeta je domovem neuvěřitelně komplexního systému nespočetných forem života. Miliony nejrozličnějších rostlin a živočichů zde žijí v dokonalé, geniálně vymy-

šlené harmonii, jejíž přetrvání může svými zásahy ohrozit pouze člověk.

Kde však hledat původ této soustavy živých tvorů?

Při jejich studiu si nelze nepovšimnout zřejmého záměru. Každý tvor je vybaven nesmírně složitým aparátem, který mu umožňuje hrát co nejlépe svou roli v celém systému.

Jelikož je zdejší život tak promyšleně naplánovaný a zorganizovaný, je zjevné, že musí mít svého Stvořitele. Tento Stvořitel se představuje lidstvu od počátku světa. Je to Alláh, jediný Bůh, jenž stvořil nebesa i zemi z ničeho a dal podobu všemu, co zde žije.

Evoluční teorie, která vznikla v 19. století, tento zjevný fakt popírá. Tvrdí, že všechny rostlinné a živočišné druhy na Zemi nebyly stvořeny Bohem, ale vznikly jako výsledek zcela nahodilých procesů.

Tvůrcem této teorie byl amatérský přírodovědec jménem Charles Darwin. Představil ji ve své knize *O původu druhů*, která byla vydána v roce 1859.

Darwinova kniha měla okamžitý úspěch. Její popularita byla však spíše dílem ideologických

trzení v ní obsažených než její vědecké hodnoty. Darwinovy myšlenky znamenaly značnou podporu pro materialistickou filozofii, která popírala existenci Boha. Zakladatel dialektického materialismu Karel Marx věnoval svou knihu Kapitál Darwinovi a do záhlaví napsal: „Charlesi Darwinovi, od jeho velkého obdivovatele.“

Darwinova teorie tvrdila, že všechny druhy vznikly ze společného předka, a to následkem kumulativních změn během dlouhých časových údobí. Darwin nenašel pro svou teorii věrohodný důkaz a sám si byl vědom mnoha skutečností, jež jí odporovaly. Tyto sporné momenty uvádí v kapitole „Teoretické problémy“. Doufal, že nové vědecké objevy tyto problémy vyřeší. Avšak vědci jeho hypotézy naopak jednu po druhé vyvrátili.

Darwin prohlašuje, že všechny druhy vznikly postupně z jednoho společného předka.

Jak ale vznikla tato první živá bytost?

Tuto otázku Darwin ve své knize vůbec nezodpověděl. Dokonce si ani nebyl vědom, že něco takového jeho teorii zcela vyvrací. Tehdejší věda byla na primitivní úrovni, a tak se předpokládalo, že život má velice jednoduchou strukturu. Podle teorie tzv. „spontánního stvoření“, rozšířené již od středověku, živé bytosti mohly snadno vzniknout z neživé hmoty. Dle všeobecného přesvědčení záby spontánně vznikaly z bahna a brouci ze zbytků jídla. Na podporu této teorie byly dokonce prováděny kuriózní experimenty. Na kus látky se třeba nasypala pšenice a čekalo se, že z ní vzniknou myši.

I červi v mase byli bráni jako důkaz toho, že život může vzniknout z neživé hmoty. Až později lidé pochopili, že červi nevznikají sami od sebe, ale že se vyvíjejí z mikroskopických larev, které do masa nakladly mouchy.

V Darwinově době bylo přesvědčení, že se mikrobi mohou vyvinout z neživých látek, stále velice rozšířené.

Pět let po vydání Darwinovy knihy *O původu druhů* však slavný francouzský přírodovědec Louis Pasteur vědecky vyvrátil tyto evoluční mýty. Pod dlouhým studiu a experimentech dospěl k tomuto významnému závěru:

Může se hmota sama organizovat? Nikoliv. Dnes nám nejsou známy žádné okolnosti, za jakých by bylo možno tvrdit, že mikroskopické organismy přicházejí na svět bez jim podobných rodičů. (Louis Pasteur, Fox & Dose, *O původu života*, s. 4-5)

Prvním evolucionistou, který se ve 20. století zabýval původem života, byl ruský přírodovědec Alexandr Oparin. Jeho cílem bylo najít vysvětlení, jak vznikla první živá buňka, údajný společný předek všech živých bytostí.

Ve třicátých letech Oparin formuloval řadu teorií, aby se pokusil ukázat, jak asi mohla první

živá buňka vzniknout z neživé hmoty náhodným procesem. Jeho úsilí však skončilo nezdarem a Oparin sám musel konstatovat:

Původ buňky bohužel zůstává nezdopovězený a to je popravdě ten nejsvůlejší aspekt celé evoluční teorie. (Alexandr Oparin, *O původu života*, s. 196)

Evolucionisté, kteří přišli po něm, prováděli další pokusy, aby našli vysvětlení původu života. Nejslavnější z těchto experimentů byl proveden americkým chemikem Stanley Millerem v roce 1953. Miller získal několik jednoduchých organických molekul z reakce mezi plyny, které se podle jeho soudu nacházely v někdejší zemské atmosféře.

V té době byl jeho experiment považován za vědecký důkaz evoluce, ale ukázalo se, že to žádný důkaz není. Pozdější výzkumy prokázaly, že plyny použité při pokusu byly zcela jiné než plyny, které byly přítomny v prehistorické atmosféře. Miller sám nakonec uznal neplatnost tohoto experimentu.

Neúspěchem skončily i všechny ostatní evolucionistické pokusy, jež chtěly vysvětlit původ života. Jeffrey Bada, profesor geochemie a přední zastánce evolucionistické teorie, to v roce 1998 přiznává v únorovém čísle časopisu *Země*, jednoho z nejvýznamnějších evolucionistických periodik:

Ani na sklonku 20. století jsme dosud nevyřešili největší záhadu, která nás trápila již na počátku 20. století. Jak vznikl život na Zemi? (Jeffrey Bada, časopis *Earth*, únor 1998)

Největší slepou uličkou evoluční teorie je neuvěřitelně složitá struktura živé buňky.

Každý živý tvor na Zemi je tvořen buňkami o velikosti setiny milimetru. Některé bytosti se skládají z jediné buňky. Ale i jednobuněčné organismy mají pozoruhodně složitou strukturu. Jsou vybaveny komplikovanými funkcemi, které jim zajišťují přežití, a mají dokonce i „motorky“, s jejichž pomocí se pohybují.

V Darwinově době se o složité struktuře buňky nevědělo. V tehdejších primitivních mikroskopech se buňky jeví jako beztvaré čmouhy. Až silné elektronové mikroskopy vynalezené v polovině 20. století odhalily, jak složitě jsou buňky uspořádány. Bylo zřejmé, že jejich komplexnost a organizovanost nemůže být dílem náhody.

Živá buňka se skládá z tisíců malých součástí, které spolu harmonicky spolupracují. Pokud bychom to chtěli k něčemu přirovnat, mohli bychom říci, že se v buňce nachází elektrárny, technologicky vyspělé továrny, komplexní databanky, obrovská skladiště, moderní rafinerie a zdánlivě inteligentní buněčná membrána, která

kontroluje, co do buňky vchází a co z ní odchází.

K přežití buňky je nezbytné, aby všechny tyto struktury spolupracovaly. Je zřehla nemožné, aby tak složitý systém vznikl pouhou náhodou.

Ani ty nejmodernější laboratoře dosud nedokázaly vyrobit z neživé hmoty jedinou živou buňku. Všichni se shodují na tom, že něco takového není možné, a tudíž se o to nikdo ani nepokouší.

Evoluční teorie nicméně tvrdí, že buněčný systém, který lidé navzdory své inteligenci, úrovni poznání a technologické vyspělosti nedokážou vyrobit, vznikl zcela náhodou. Sir Fred Hoyle, přední anglický matematik a astronom, vysvětluje nemožnost tohoto počínu s pomocí příkladu:

Pravděpodobnost, že vyšší formy života vznikly náhodou, je srovnatelná s pravděpodobností, že tornádo, které se prožene skládkou, vytvoří z dostupných odpadků Boeing 747. (Fred Hoyle, *Nature*, 12. listopadu 1981)

Moderní biochemie navíc objevila, jak nepředstavitelně složitě je uspořádaná molekula DNA. Strukturu molekuly DNA jako první popsal vědci James Watson a Francis Crick v roce 1955. Jejich objev byl důkazem toho, že život je mnohem složitější, než si kdo dokázal představit. Francis Crick, přesvědčený evolucionista, jenž za tento objev obdržel Nobelovu cenu, časem přiznal, že struktura DNA rozhodně nemohla vzniknout náhodou.

DNA je obrovská molekula, která se nachází v jádru buňky. V její dvojité šroubovici je zaznamenán každý detail fyzického a fyziologického uspořádání daného živého organismu. V oddělení tzv. genů jsou uloženy veškeré informace o našem těle, počínaje barvou očí přes uspořádání vnitřních orgánů po tvar a funkci všech našich buněk.

Kód DNA se skládá ze sekvence čtyř různých „bází“. Pokud si každou z nich budeme představovat jako písmeno, DNA lze přirovnat k databance tvořené abecedou čítající čtyři písmena. V této databance se nachází všechny informace o dané živé bytosti.

Pokud bychom se pokusili zapsat všechny informace nacházející se v molekule DNA, zabralo by to přibližně milion stránek. To se rovná encyklopedii čtyřicetkrát větší, než je *Encyclopaedia Britannica*, která je jedním z největších zdrojů informací, jaké kdy lidstvo vytvořilo. Tato neuvěřitelně obsáhlá informace se však nachází v malinkatém jádru našich buněk, měřícím okolo tisíce milimetrů. Vědci spočetali, že řetězec DNA, který by naplnil čajovou lžičku, by dokázal obsáhnout všechny informace, které kdy byly napsány v knihách celého světa.

Tak úžasná struktura samozřejmě nemohla vzniknout pouhou náhodou.

Evoluční teorie, která vnímá život jako výsledek zcela nahodilých procesů, je naprosto bezmocná, má-li vysvětlit neuvěřitelnou složitost molekuly DNA.

Je evidentní, že DNA, buňka a všechny živé bytosti jsou dokonalým dílem vznešeného aktu stvoření. A jelikož je toto stvoření neoddiskutovatelné, musí rovněž existovat Stvořitel, který je nadán nekonečnou mocí, poznáním a moudrostí.

Všechny živé bytosti, jež pozorujeme v přírodě, jsou důkazem nekonečné moci Stvořitele. Každý z milionů živých tvorů a druhů je uměleckým dílem. A jako každé umělecké dílo vzdává hold umělci, jemuž vděčí za svou existenci. Tímto tvůrcem je Alláh, Pán Země, nebes i všeho, co je mezi nimi.

Část druhá – Imaginární mechanismy evoluce

Evolucionistickou představu, že „život vznikl náhodným procesem z neživé hmoty“, dnešní věda vyvrací. V přírodě navíc neexistuje žádný mechanismus, který by realizoval údajný proces „evoluce“. Neexistuje zde žádný přirozený mechanismus, v jehož rámci by se jediná buňka přeměnila ve složitou živou bytost a pak se dále vyvíjela a stala se předkem milionů odlišných živočišných druhů.

Darwin vytvořil koncepci evolučního mechanismu, jež nazval „přirozený výběr“. Z názvu jeho knihy je patrné, jak velkou důležitost tomuto mechanismu přikládá: ***O původu druhů přirozeným výběrem...***

Přirozený výběr se zakládá na představě, že přežívají pouze silní jedinci, kteří se lépe přizpůsobují svému prostředí. Například ve stádě vysoké zvěře pronásledovaném predátory přežijí jen ti jedinci, kteří dokážou rychle běžet. Po čase se stádo bude skládat převážně ze silných, rychlých jedinců, jelikož slabší a pomalejší padnou za oběť pronásledovatelům. Tento mechanismus však nezpůsobuje evoluci vysoké zvěře: nezpůsobuje jejich přeměnu v jiný živočišný druh, například koně. Přirozená selekce pouze eliminuje slabé, neschopné a nemocné kusy a zajišťuje přežití a zdravotost určitého druhu. Nejde o ***evoluční*** mechanismus.

Darwin si toho byl vědom, a proto ve své knize přiznal, že:

Přirozená selekce se nemůže odehrát, dokud nedojde k příznivým přeměnám. (Charles Darwin, ***O původu druhů***, 1. vyd., s. 177)

Při tvorbě své teorie příznivých znaků byl Darwin silně ovlivněn jedním ze svých předchůdců, francouzským přírodovědcem Lamarckem.

Lamarck se domníval, že živí tvorové předávají získané vlastnosti budoucím generacím. Žirafy se podle něj vyvinuly z jakési vysoké zvěře, jež krky se generaci za generací prodlužovaly, jak se snažily kvůli potravě dosáhnout na vyšší větve. Lamarck byl přesvědčený, že kdyby se členům jedné rodiny po několika generacích usekávaly ruce, po nějaké době by se v té rodině začaly rodit děti bez rukou. Darwinova jeho úvahy ovlivnily natolik, že dospěl k ještě smělejšímu hypotézám. V knize ***O původu druhů*** tvrdí, že velryby se vyvinuly z medvědů, kteří se snažili lovit ve vodě.

Lamarck i Darwin se však mýlili. Jejich představy byly v rozporu s některými základními biologickými zákony. V jejich době ještě neexistovaly vědní disciplíny jako genetika, mikrobiologie a biochemie, a proto oba vědci neměli tušení o zákonech dědičnosti. Byli přesvědčeni, že dědičné znaky se přenášejí krví.

Kvůli primitivní úrovni tehdejší vědy jejich imaginární evoluční scénáře nikomu nepřipadaly divné. Darwinovy teze silně ovlivnily vědecké kruhy tehdejší doby.

Darwin si přesto nebyl svou teorií jistý. V kapitole „Teoretické problémy“ napsal:

Pokud by se prokázalo, že existuje složitý orgán, který nemohl vzniknout nesčetnými postupnými, mírnými modifikacemi, má teorie by zcela padla. (Charles Darwin, ***O původu druhů***, 1. vyd., s. 189)

Darwinovy obavy se potvrdily krátce po jeho smrti. Rakouský botanik Gregor Mendel objevil zákony dědičnosti, a tím zcela vyvrátil Lamarckovy a Darwinovy hypotézy. Genetika, která se rozvíjela na počátku dvacátého století, dokázala, že se následujícím generacím nepředávají získané fyzické znaky, nýbrž pouze geny.

Tento objev jasně prokázal nepravděpodobnost scénáře, podle kterého by se z generace na generaci předávaly získané vlastnosti, a tak se vytvářely nové živočišné či rostlinné druhy. Jinými slovy neexistují dědičné přeměny, na základě kterých by mohl fungovat mechanismus přirozeného výběru vymyšlený Darwinem. V důsledku tohoto objevu došlo ke kolapsu Darwinovy evoluční teorie již na počátku 20. století.

Navzdory veškerému úsilí evolucionisté ve dvacátém století jen potvrdili, že přirozený výběr nehraje v evoluci žádnou roli. Přiznal to i slavný evolucionista, anglický paleontolog Colin Patterson, když prohlásil:

Nikomu se ještě nepodařilo vytvořit nový druh s pomocí mechanismu přirozeného výběru. Nikdo se k tomu ani nepřiblížil a přitom jde o nejdiskutovanější otázku v rámci současného neodarwinismu. (Colin Patterson, ***BBC, Cladistics***, 4. března 1982)

Jsem svobodná

Petra Hicham

Jsem svobodná

Mám právo na svobodu náboženství

Mám právo si zvolit, zda kariéru,
rodinu nebo obé

Mám právo si zvolit manžela

Mám právo si zvolit, kde budu žít

Mám právo si zvolit životní styl

Mám právo si zvolit, kolik budu mít dětí

Mám právo si zvolit výchovu svých dětí

Mám právo si zvolit oděv svých dětí

Mám právo si zvolit svůj oděv

Mám právo na svobodu myšlení

Mám právo na svobodu projevu

Ano či ne?

Zvolila jsem si islám

Zvolila jsem si rodinu

Zvolila jsem si ho

Zvolila jsem si jeho zemi

Zvolila jsem si žít podle islámu

Zvolila jsem si mít tolik dětí,

kolika mi Bůh požehná

Zvolila jsem si vychovat je v islámu

Zvolila jsem pro ně islámský oděv

Zvolila jsem si niqáb

Svobodně myslím a volně vyjadřuji svůj názor

A nyní...

Mne lidé odsuzují kvůli mé víře

Mne lidé odsuzují, že "nic nejsem"

Mne lidé odsuzují,

že jsem se provdala za "cizince"

Mne lidé odsuzují, že jsem opustila vlast

Mne lidé odsuzují,

že žiju podle pravidel islámu

Mne lidé odsuzují,

že urychlují populační explozi

Mne lidé odsuzují za výchovu mých dětí

Mne lidé odsuzují za oděv mých dětí

Mne lidé odsuzují pro můj oděv

Mne lidé odsuzují za nezávislé myšlení

Mne lidé odsuzují za vyjadřování svých názorů

A to vše s tvrzením

Že mne chtějí osvobodit

A poskytnout mi plná práva

Cože???

Věda ve dvacátém století také ukázala, že živé organismy se skládají z nesmírně složitě fungujících soustav a orgánů, jež přestanou fungovat, jakmile jim chybí jedna jediná součástka. Tato vlastnost živých organismů, zvaná „neredukovatelná složitost života“ se stala důkazem, že všechny tyto soustavy a orgány musely vzniknout najednou a být od začátku plně zformované. Tím byla definitivně pohřbena evolucionistická domněnka, že se živé bytosti vyvinuly přirozeným výběrem prostřednictvím postupných malých změn v průběhu času.

Když se ukázalo, že mechanismus přirozeného výběru navrhovaný Darwinem nemá žádné evoluční opodstatnění, evolucionisté museli jeho teorii podstatně přeformulovat, a tak koncepci přirozeného výběru obohatili o další mechanismus zvaný „mutace“.

Mutace jsou změny či deformace odehrávající se v DNA živých organismů v důsledku vnějších vlivů, jako je radiace či chemické působení. Evoluční teorie v současné době tvrdí, že rostliny a živočichové se od sebe navzájem odlišují a vyvíjejí se právě v důsledku mutací.

To ovšem nemůže být pravda, protože mutace mnohdy poškozují informace zapsané v DNA a pro živé tvory nemohou nikdy být přínosem. Ani v přírodě, ani v laboratořích dosud nebyla vyzorována žádná pozitivní mutace.

Jelikož mutace nepřidávají žádnou novou genetickou informaci, je nemožné, aby jejich prostřednictvím organismy získávaly nové orgány: žádný plaz by takto nemohl získat křídla a žádný tvor bez očí by si pomocí mutací nevyvinul oči.

Po desítky let evolucionisté podrobovali různé živočichy vlivům radiace a chemických látek, aby dosáhli pozitivních mutací, ale výsledkem jejich pokusů byli jen zmrzačení, narušení a neplodní tvorové.

Nesčetné experimenty prováděné na octomilkách ukázaly, že mutace nejsou nikterak prospěšné, ale naopak mají ničivé a leckdy i smrtelné následky.

Mutace narušují dokonalý kód DNA v organismech a mění je na abnormální hříčky přírody.

Proto se profesor Richard Dawkins, jeden z nejznámějších současných zastánců evoluční teorie, ocitl v rozpacích, když byl požádán, aby uvedl jednoduchý příklad procesu, jenž zdokonaluje genetickou informaci.

Moderátor: Professore Dawkinsi, můžete uvést příklad nějaké genetické mutace nebo evolučního procesu, který vede k vylepšení genetické informace?

Profesor Dawkins: (ticho)

Pravda je velmi zřejmá. Život je tak složitě uspořádán, že nemohl vzniknout náhodou. Ani hodinový strojek nemůže vzniknout náhodným

uspořádáním ozubených koleček, a proto je důkazem existence inteligentního hodináře. Stejně tak i veškerý život je ztělesněním geniálního plánu dokazujícího existenci Stvořitele, jenž stvořil vše živé z nicoty.

Celý vesmír je výsledkem dokonalého stvoření. Ve všem, co Stvořitel stvořil, se zračí Jeho nadpozemská moudrost, moc a poznání.

I stvoření člověka samotného je zázrakem a dokládá pravdu, o které příznivci evoluční teorie nechtějí ani slyšet.

On je Alláh, Stvořitel, Tvůrce a Zhořitel, jemuž přísluší nejkrásnější jména. Vše, co je na nebi i na zemi, Jej oslavuje – Alláh je Mocný a Moudrý! (Korán 59:24)

Část třetí – Fossilní důkazy

Evoluční teorie byla ve dvacátém století zpočtybněna nejen molekulární biologii, ale i paleontologií, tedy naukou o fosilích čili zkamenělinách. Dosud nebyla při archeologických vykopávkách nalezena jediná fosilie, která by podpořila evoluční teorii.

Zkameněliny jsou pozůstatky organismů, které žily v minulosti. Kostry zvířat, jejichž těla byla náhle izolována od vzduchu, zůstávají nedotčené. Tyto kosterní pozůstatky nás informují o historii života na Zemi, a právě ony nám nabízejí vědecké řešení otázky původu živých bytostí.

Evoluční teorie tvrdí, že všechny živé bytosti pocházejí ze společného prapředka. Ke vzniku tolika rozmanitých druhů prý došlo prostřednictvím nepatrných a postupných přeměn během dlouhého časového období. Podle této teorie nejprve vznikly jednobuněčné organismy, které se pak během stovek milionů let přeměnily na mořské bezobratlé, popřípadě ryby. Ryby se pak údajně přesunuly na souš a přeměnily se v plazy. Následovala přeměna plazů na ptáky a savce.

Aby toto tvrzení mohlo být pravdivé, muselo by existovat mnoho „přechodových druhů“, které by propojovaly jeden druh živočichů s druhým. Kdyby byla například pravda, že z plazů vznikli ptáci, muselo by v tom či onom historickém období žít nespočet poloptáků a poloplazů. A všechny tyto přechodové druhy by musely mít neúplné, polovyvinuté orgány.

Těmto hypotetickým tvorům Darwin říkal „přechodné články“. Věděl, že k potvrzení jeho teorie je potřeba, aby se našly jejich fosilní pozůstatky. V knize *O původu druhů* píše:

Má-li se má teorie potvrdit, musí být prokázána existence nesčetných přechodových mezičlánků, které by co nejtěsněji propojily všechny druhy v rámci jedné živočišné třídy... A doklad o jejich existenci může být

nalezen pouze mezi zkamenělinami. (Charles Darwin, *O původu druhů*, 1. vyd., s. 179)

Darwin si však byl vědom toho, že na nalezištích fosilií se nenašla ani jedna z těchto hypotetických přechodových forem. Proto této otázce věnoval celou kapitolu, v níž si položil několik tíživých otázek:

Pakliže se jednotlivé druhy postupně vyvinuly z ostatních druhů, jak je možné, že nikde nevidíme jejich nesčíslné přechodové formy? Dle této teorie totiž musejí existovat – jak je možné, že je nenacházíme v hojných počtech vetknuté do zemské kůry? (Charles Darwin, *O původu druhů*, 1. vyd., s. 172)

Darwin předpokládal, že tyto přechodové formy budou objeveny, jakmile budou fosilní naleziště důkladněji prohledána. Jeho příznivci z řad evolucionistů tedy zkoumali geologické vrstvy po celém světě více než 140 let, aby našli tyto chybějící fosilie.

Všechny jejich snahy však byly zoufale neúspěšné. Přechodové formy zůstaly tím, čím jsou: výplodem Darwinovy fantazie.

Přiznává to i anglický paleontolog Derek Ager, ačkoli je sám evolucionistou:

Jde o to, že při podrobném přezkoumání fosilií, a už na úrovni řádů nebo druhů, opakovaně nacházíme doklady nikoli postupné evoluce, nýbrž náhlého výskytu jedné skupiny na úkor druhé. (Derek Ager, *Zpráva Britské geologické asociace*, sv. 87, s. 133)

Nejstarší vrstva hornin, ve které nacházíme fosilie někdejších členovců, spadá do období kambria, první periody prvohor, a ta je stará asi 500 až 530 milionů let. Ve starších vrstvách nebyly nalezeny žádné podobné zkameněliny. V kambriické periodě se však poměrně náhle objevuje množství odlišných druhů. Zničeonic tu máme celou řadu různých druhů členovců – například trilobity a korýše, přičemž v prekambriu se žádní členovci nevyskytovali.

Tyto organismy mají složitě tělesně uspořádaní s oběhovou soustavou a velice složitými orgány. Kupříkladu oko trilobita se podobá pláštívi tvořené stovkami šestihranných buněk, z nichž každá je opatřena dvojitou čočkou. Hotový zázrak! Je to jedno z prvních očí, jež se objevilo na Zemi, a hned vyvrací Darwinovu domněnku o postupném vývoji života ke složitým.

Kromě toho je zajímavé, že pláštívi podobné zrakové ústrojí trilobita přežilo 350 milionů let zcela beze změny: dnešní hmyz, například včely a vážky, mají stejnou strukturu oka jako trilobiti.

dokončení v příštím čísle

5. VĚDY, VZDĚLANOST A POZNÁNÍ NA VAHÁCH ISLÁMSKÉHO PRÁVA

Islámské právo má několik úrovní znalosti, jak náboženské, tak i světské. Následující klasifikaci¹ uvádí an-Nawawí, učenec šáfi'ovské² právní školy:

- Základní znalost, potřebná pro běžný život, zahrnující např. v náboženské sféře očistu, nebo postup modlitby, základy věrouky, povolené a zakázané nápoje, pokrmy, chování, je povinností každého věřícího muslima. To se opírá o Prorokův výrok: „*Chtít se vzdělávat je povinností každého muslima a muslimky.*“³
- Další, hlubší náboženská znalost, jako znalost všech nuancí věrouky, výkladu Koránu, hadísu, islámské právní vědy atd. je povinností pro společenství jako celek. Musí vždy

6. ISLÁMSKÁ KLASIFIKACE VĚD A VZDĚLÁVACÍ SYSTÉM

Islámští myslitelé vypracovali celé systémy vzdělávání a klasifikace vědních oborů. To bylo nutným vyústěním islámskoprávního konceptu závaznosti studia a věd, který jsme nastínili v předešlém oddíle přednášky. Muslimský učenec a zakladatel nejstarší školy právního myšlení Abú Hanífa řekl: "Nejlepší z činů, po stanovených povinnostech, je hledání a čerpání znalosti." Původní klasifikace vědních oborů reagovaly na nově vyvstalou úlohu muslimského světa na poli vědy, kde jsou muslimové dědici a spoluvtvořci vlastních oborů na straně jedné a též na druhé straně přejímají a dále rozpracovávají cizí nauky. Jednu z nejstarších dochovaných klasifikací tohoto typu pořídil al-Chwárizmí okolo

dium poezie, gramatiky, aritmetiky a zákonů musí předcházet memorizaci Koránu, aby mládež nečetla věci, kterým nerozumí⁴. Všechna tato třídění byla velmi zjednodušená, časem se rozvinula ucelenější, kvalifikovanější a fundovanější třídění, která popisovala do nejdetailnějších podrobností nejen názvy oborů a jejich dílčích disciplín, ale i jejich vzájemné vztahy. Věřilo se, že zvládnutí těchto klasifikací povede ke snadnějšímu osvojení si daných předmětů a jejich vzájemných vazeb, což umožní pochopit komplikovanou realitu. Takové složité systémy vypracovali al-Farábí a Ibn Síná.

Systém vzdělávání zahrnoval medresy – školy, kde se původně vyučovalo všem předmětům, jak světským tak i náboženským a které fungovaly při každé větší mešitě. Další vzdělání původně probíhalo individuálně a sou-

ISLÁMSKÁ GNOZELOGIE

Lukáš Větrovec

existovat skupina lidí, která se jim bude věnovat. Jinak se nesplnění této povinnosti projeví hříchem každého jejího člena. To se opírá o koránský verš: **Věřící nechtě se nevypravují všichni najednou; proč by se z každé skupiny nemohl vypravit jeden oddíl, aby se lidé z něho poučili o náboženství a aby po návratu mohli varovat svůj lid – snad budou se mít na pozoru!**

(at-tauba: 122) Sem samozřejmě spadají přidružené humanitní obory jako historiografie, kritická historie, gramatika, lexikologie, lingvistika. Dále sem patří veškeré další technické a přírodovědné obory, nezbytné pro udržení života a jeho kvality v rámci jednotlivce, společnosti i jejího prostředí, jako medicína, vědy biologické, chemie, matematika, fyzika, astronomie ...

- Dobrovolná znalost, zde se jedná o např. učení se dobrovolným způsobům uctívání za účelem jejich uvedení do praxe
- Ostatní znalost je buď indiferentní, nebo se jedná o zakázané, či zavrženíhodné pavědy. – indiferentní je např. poezie neobsahující nic zakázaného, která nesvádí ke špatnostem, nezabývá se hloupostmi, ale na druhou stranu ani nevybízí k vykonání něčeho dobrého, přínosného a konstruktivního (pak by již byla doporučena) – zavrženíhodná by byla např. různá postklasická „poezie“, bezúčelná, postrádající smysl a dopad – do zakázaného spadají všechny druhy pavěd jako hadačství, magie, astrologie, filozofické disputace a další pochybné věci.

roku 977. Zjednodušeně prostě utřídil vědy na původní muslimské (náboženské obory, gramatika, státní správa a básnictví) a přejaté na základě překladů původních antických, perských a indických děl, pořízených v 8.-9. stol. (z oborů filosofie, logiky, matematiky, astronomie, muziky, mechaniky a alchymie).⁵ Ibn Hazm, přední teoretik záhirijské⁶ školy právního myšlení striktně vyřazuje zakázané a pochybné nauky jako astrologii, muziku a filozofii a sestavuje obecný vzdělávací plán základních, středních a odborných studií:

- Základní:
 - znalost čtení a psaní
 - učení se Koránu zpaměti (hifz)
- Střední:
 - gramatika, básnictví
 - matematika a euklidovská geometrie
 - astronomie
 - logika, botanika, zoologie, etnologie
- Vyšší:
 - vědy o Koránu
 - vědy o Sunně
 - právní věda
 - věrouka

O vědách souhrnně Ibn Hazm prohlašuje: „Zkoumáme-li pečlivě a uvažujeme-li jasně, zjišťujeme, že vše, co lze vědět je věda. Mezi vědy tedy patří i obchod, šití, stavba lodí a lodivodství, zemědělství, pěstitelství stromů, zednictví atd.“ Speciálně o medicíně dodává: „Ke zvládnutí islámské právní vědy je třeba znát zdravotní vady, které člověka zprošťují jeho náboženských povinností a proto je nutno naučit se lékařství.“⁷ Jiný myslitel, Ibn al-‘Arabí, tento systém podrobuje ostré kritice a říká, že stu-

kromou cestou, pomocí diskuze a společně fundované rozpravy, tedy osobním kontaktem s učitelem. Posléze, od 10. stol. vznikaly první univerzity, vzdělávání se systematizovalo na státní úrovni. Univerzity vyučovaly všechny obory, i když např. pro medicínu existovaly vždy i školy vlastní. Vydávaly se tři typy naučných knih, populární, odbornější učebnice a úzce specializované monografie.

Nejjednodušším kritériem pro jednoduchou moderní systematizaci nauk a vědních oborů je rozdělit uznávané vědní disciplíny podle jejich vztahu k islámskému náboženskému systému na:

- náboženské nauky:
 - věrouka (‘aqida)
 - výklad Koránu (tafsír)
 - recitace Koránu (tadžwíd) a jeho pamatování si (hifz)
 - nauka o hadísu (‘ilmu l-hadís), zahrnující pamatování si (hifz), výklad (ta’wíl), terminologii (mustaláh) a kritiku spolehlivosti tradice (džerh wa t-ta’díl)

¹ al-Misrî, L. b. N.: Rukověť putujícího

² jedna ze čtyř běžně používaných právních škol, dominuje v Egyptě, Súdánu, Jemenu, dále je hojně přítomna v Sýrii, Iráku a v Palestině. Je druhou nejmladší právní školou, založil ji Muhammad ibn Idris aš-Šáfí’í

³ vyprávěl Anas, zaznamenal at-Tabarání, hadís č. 9

⁴ al-Hilálí, S. b. l.: Ozdoba učence a učitele a nezbytnost pro studenta, který se učí z hadísu Džibrílova

⁵ Vernet, J.: Arabské Španělsko a evropská vzdělanost

⁶ z ar. záhir – jasný. Záhirijscí silně lpěli na jasném, doslovném výkladu náboženských textů.

⁷ Vernet, J.: Arabské Španělsko a evropská vzdělanost, přejato a upraveno

- islámská právní metodologie (úsul fiqh)
- islámská právní věda (fiqh)
- 2. Nauky pomocné, potřebné a využívané disciplínami náboženskými
 - lingvistika, etymologie, gramatika a příbuzné filologické obory
 - historie
 - logika
 - antropologie, etnologie
 - etika a estetika
- 3. Ostatní humanitní obory⁹
 - psychologie
 - sociologie
 - ekonomie
- 4. Přírodní a technické vědy
 - matematické obory
 - fyzika
 - technické obory
 - astronomie
 - chemie
 - biologické vědy a medicína

Toto námi navržené moderní schéma může být všeobecně používáno. Vydělení pomocných oborů z ostatních nenáboženských oborů je pouze didaktickým krokem, protože jejich praktické ovládnutí je nutným předpokladem pro práci v náboženských oborech. Jinak všechny vědy mohou (a měly by) být apriorně využívány pro vynášení islámskoprávních verdiktů. Bůh říká v Koránu: **Zeptejte se tedy lidí, jimž dostalo se připomenutí, nevíte-li!** (al-anbija' : 7). O přínosu světských oborů při „využívání vezdejšího světa“ jsme hovořili.

7. MUSLIMSKÁ VĚDA INSPIROVALA V MINULOSTI A VYZÝVÁ V SOUČASNOSTI

Posel Boží, mír a požehnání s ním, řekl: „*Znalost je jako poztrácená věc muslima či muslimky, kdekoli ji nalezneme, sebere ji a jeho jest.*“¹⁰ Historie potvrzuje, že během staletí po Prorokově (s) smrti muslimové dbali na naplnění těchto jeho slov a jejich uvedení do praxe, nejen v oborech náboženských a „původních“, ale i v naukách přejímaných. Tím, že islám ustavuje na vysoké místo znalost čtení a psaní (již pouhé čtení Koránu je vznešeným aktem uctívání, podmínkou správnosti modlitby je znalost první koránské súry zpaměti) ve svém nábožensko-legislativním systému, se postupně podařilo do značné míry vymýtit negramotnost. V „přejatých“ disciplínách, jako jsou přírodní vědy, se ustavuje klasický empirický, experimentální a kvantitativní přístup, který formuloval otec optiky Ibn Hajssem okolo roku 1021. Jeho přístup zahrnuje:

1. pozorování
2. formulaci hypotézy
3. experiment

4. analýzu, kvantifikaci a matematické zhodnocení výsledků
5. interpretaci dat a vyvození závěrů
6. prezentaci a publikaci poznatků

Do chemie ji zavádí Džábír, do medicíny Ibn Síná a do astronomie al-Bírúní.

Al-Bírúní upřesňuje také ptolemáiovský geocentrický model sluneční soustavy, heliocentrický objevují at-Túsí a Ibn aš-Šákír nezávisle na Koperníkovi. Al-Kindí popisuje a experimentuje se zemskou gravitací. Ibn al-Hajsam popisuje zákon o setrvačnosti a zákon síly (I. a II. Newtonův zákon).

Ar-Rahwí, syrský lékař a fyzik 9. stol. zavádí systém zdravotní dokumentace, statistického hodnocení a zdůrazňuje hygienu a celostní přístup k veřejnému zdraví.

Muhammed al-Fazárí, astronom a matematik, zkonstruoval první astroláb. Spolu se svým otcem Ibráhímem a Ja'kúbem ibn Tárikem přeložili astronomické pojednání Inda Brahmagupty do arabštiny a zasloužili se o přijetí a rozšíření indického systému číslic, které dnes snad právě kvůli nim nazýváme arabskými. Slavný perský básník 'Omar Chajjám též objevuje neeuclidovskou geometrii, Evropanům neznámou až do 18. století. Muslimská matematika používá algebru k luštění šifer, zná trigonometrii, binomickou větu, Pascalův trojúhelník, polynomy a integrály.

Muslimští lékaři znají sterilizaci, císařský řez, malý a velký krevní oběh, provádějí transfuze, složité operace, včetně resekce některých kožních, svalových a kostních nádorů. Vynalezli sádrovou fixaci a též mnoho operačních postupů a chirurgických nástrojů. Mensúr ibn Iljás objevuje cévní a nervový systém. Během morové epidemie v Andalusii ve 14. století objevují Ibn Chátima a Ibn al-Chátib přenos moru a jeho původ v infekci neviditelnými nepatrnými organizmy. To vedlo k objevu dalších infekčních chorob, zejména kožních a pohlavních. Zaváděna je vakcína proti pravým neštovicím. Používají mýdla a alkoholu jako dezinfekce, k léčbě užívají léky na bázi bezpočtu bylin a vonných esencí. Neznámou není psychologie a psychoterapie, lékaři zdůrazňují holistický přístup, léčbu těla i ducha současně a teorii o „povzbuzení těla, aby si pomohlo samo.“

Poznatky z geologie, botaniky, chemie, klimatologie, pedologie a ekologie jsou hojně užívány v zemědělství, rostlinné jedy se používají v postřicích proti škůdcům. Přírodovědec al-Džáhiz objevuje u zvířat „úsílí přežít“ a popisuje tak nejstarší teorii přírodního výběru.

Vynálezci Abbás ibn Firnás a al-Džezárí konstruují mechanické hodiny, kluzáky, experimentují s ohňostrojí a torpédy. Předkládají vize budoucnosti s mechanickými roboty.

Chemie v islámském světě zná vedle celého spektra již dříve objevených látek kyselinu dusičnou, alkohol, močovinu, těkavé silice. Užívají se stejné separační metody, jaké známe dnes - filtrace, krystalizace, destilace, odpařování atd. Objeveny jsou veličiny látkového množství a molární hmotnosti.

Dějinnou úlohou muslimů nebylo jen jednoduše sesbírat, uchovat, setřídít a předat dalším vědecké poznatky kolující na jimi ovládaném území, které sahalo od afrických a evropských břehů Atlantiku až po údolí Indu a horstva střední Asie. Vznikaly nové disciplíny, jako kritická historiografie, vzniklá původně jako vedlejší produkt kritiky ústního podání (džerh we t-te'díl), která je nezbytným dílem vědy o Sunně.

Islámský myslitel, právník a politik Ibn Chaldún též ve své Mukaddimě formuloval základní teze teoretické historie, filozofie dějinného pokroku a sociologie. Šířila a rozvíjela se řemesla, mořeplavba, byly objevovány nové končiny (hlavně ostrovy v Indickém oceánu) a navazovány obchodní styky.

Z důvodů vyjmenovaných výše, v části srovnávající muslimský a západní postoj k interakci mezi vírou a vědou, začíná muslimský svět mezi 14. a 16. stoletím stagnovat a upadat.

Muslimská civilizace však za posledních dvě stě let velmi pokročila, začíná se s intelektuálněkulturní převahou západního světa postupně vyrovnávat a již dnes je islámská právní věda schopna reagovat na nové trendy společnosti. Slova: „Pro nové povzbuzení islámu je tedy nezbytné nestranně prozkoumat, co vymyslela Evropa a do jaké míry mohou její názory pomoci přehodnotit, či dokonce obnovit islámskou teologickou mysl,“¹¹ jsou již dnes částečně proměněna v realitu. Muslimští učenci reagují na otázky bioetiky, klonování, genetických manipulací nebo letů do vesmíru, přinášejí své pohledy na soudobé problémy jako chudoba v rozvojovém světě, drogy, HIV-AIDS anebo environmentální hrozby¹². Muslimové přinášejí své názory do debaty mezi kreacionisty a neodarwinisty¹³, do diskuzí o sekularizmu, mezináboženském dialogu, úloze náboženství v soudobém světě, nebo národnostních a politických otázkách¹⁴.

Pokud je v článku používáno slovo „Bůh“, je tím myšlen Alláh, jediný Stvořitel vesmíru a Pán světů (pozn. red.)

⁸ viz také Ibn Chaldún: Čas království a říší. Mukaddima, český překlad I. Hrbek, Praha 1972

⁹ u bodů 3. a 4. uvádíme jen některé příklady

¹⁰ od Abú Hurajry zaznamenali Ibn Mádža a Tirmízí

¹¹ Ikbál, M.: Rekonstrukce náboženského myšlení

¹² podrobněji viz např. sborníky ECFR (Evropské rady pro fatwu a výzkum)

¹³ např. Yahya, H.: Kolaps evoluční teorie

¹⁴ např. Izetbegović, A.: Islámská deklarace; Islám mezi východem a západem

K velmi rozšířeným způsobům špatného chování mezi muslimy patří pomlouvání, které Islám přísně odmítá. Rozeberme si to téma důkladně, a to s cílem očistit své jazyky od pomluv.

Co je to pomlouvání?

Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír) je definoval takto: Jednoho dne se zeptal svých společníků: „Víte, co je to pomlouvání?“ Řekli: „Alláh a Jeho prorok to vědí lépe.“ Řekl: „Když zmíníš svého bratra v jeho nepřítomnosti tak, jak to nemá rád.“ Jeden ze sahába se poté zeptal: „A co když to, co o něm říkám, je pravda?“ Odpověděl: „Pokud je to pravda, tak jsi ho pomluvil, a pokud to není pravda, pak jsi zalhal.“

Příklady pomlouvání

Když někdo mluví o někom v jeho nepřítomnosti např. takto:

– „On je malý, vysoký, tlustý, černý, lakomý, strašpytel, domýšlivce, nevychovaný, hodně jí, hodně spí a další výrazy, které dotyčného ponižují nebo mu ubližují. A jsou to výrazy, které hodně často lidé neberou vážně, ale zaslouží si hněv Alláha. Ve výroku Proroka (necht mu Alláh žehná a dá mír) se píše: „Člověku se může stát, že řekne slovo, na které si nedá pozor, a v Soudný den bude díky tomu padat do Pekla 70 let.“ Zatímco muslim, který si dává pozor na jazyk a nepomlouvá ostatní, je na dobré cestě vedoucí do Ráje. V Sahíh al-Bucháří je zaznamenán výrok o Prorokovi (necht mu Alláh žehná a dá mír), že řekl: „Kdo zachová to, co má mezi vousy (jazyk) a to, co má mezi stehny, zaručím mu Ráj.“ V Sahíh Muslim říká Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír): „Kdo věří v Alláha a v Soudný den, necht mluví dobré nebo je zticha.“

Nejčastější důvody, které vedou k pomlouvání:

- snaha pobavit a rozesmát ostatní na účet nepřítomného
- snaha poškodit druhého nepřítomného člověka v očích ostatních, a to kvůli osobním sporům nebo nějakému osobnímu zájmu
- závist – člověk, který pomlouvá dotyčného závidí něco, co on nemá
- neznalost – někteří lidé nevědí, že např. výše zmíněné věty patří k pomlouvání – a to se stalo i Aiše (rAa), která se takto nevědomky dopustila pomlouvání. Sama vypráví: Jednoho dne k nám přišla nějaká žena; a když potom vyšla, naznačila jsem Prorokovi (sAs) rukou, že ta žena je velmi

malá. Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír) řekl: „Právě ji pomlouváš!“

Trest pro toho, kdo pomlouvá

Pomlouvání patří k velikým hříchům v Islámu a zároveň i k nejrozšířenějším. To i přes strašný trest, který je slibován tomu, kdo pomlouvá. Alláh říká ve významu: „**Nevyvídejte a nepomlouvejte se vzájemně! Což si někdo z vás přeje jíst maso bratra svého mrtvého – vždyť by vám to bylo odporné! Buďte bohabojní, neboť Alláh věru je Blahovolný ke kajícímu a slitovný.**“ (súra 49, verš 12). V těchto verších vidíme, jak špatně Alláh hovoří o tom, kdo pomlouvá, když ho přirovnal k někomu, kdo jí maso mrtvého člověka. Představte si, že kvůli pomlouvání na vás bude Alláh nahlížet takovýmto způsobem. Jak by se vám to líbilo? Alláh také říká ve významu: „**A nenásleduj to, o čem vědění nemáš, vždyť sluch, zrak i srdce budou všechny žádány, aby počet vydaly.**“ (súra 17, verš 36). Podle tohoto verše bychom se měli nejen vystríhat

dej dobrou radu, a pokud bude dál pomlouvat, odmítni ho vyslechnout, neboť jinak jsi se dopustil hříchu spolu s ním.

Některé praktické způsoby léčby zlovyku pomlouvání:

1. Za prvé musí muslim vědět, že pomlouváním daruje své dobré skutky těm, které pomlouvá. A pokud bude v pomlouvání pokračovat, nezbude mu nakonec jediný dobrý skutek. Jednomu z učenců tábí'in, Hasanu al-Basrí, bylo jednou řečeno: „Někdo tě pomlouvá.“ Když to Hasan slyšel, poslal mu datle jako dárek. Po té k němu přišel ten muž, který ho pomlouval a řekl mu: „Já jsem tě pomluvil a ty mě za to dáváš dárek?“ Hasan mu na to odpověděl: „Tys mi daroval své dobré skutky, tak jsem tě za to chtěl odměnit.“
2. Každý muslim se musí zabývat svými vlastními nedostatky a snažit se je odstranit a zdokonalit se. To člověku pomůže, aby přestal mluvit o nedostatcích ostatních. Jednomu z učenců tábí'in, Rabí' ibn Chu-

Pomlouvání Šejch Karam al-Badawy

pomluv, ale i planých řečí a také jejich naslouchání. Zvědavost nás může svést ke zlu skrze pýchu, jež je jeho projevem. Ve sbírkách Abú Dáwúda vypráví Anas bin Málík o Prorokovi (necht mu Alláh žehná a dá mír), že řekl: „Když jsem byl na Noční cestě, viděl jsem lidi, kteří měli nehty z kovu a škrábají si jimi své tváře a hrudi, tak jsem se zeptal: „Kdo to jsou za lidi, Gabrieli?“ Řekl: „Ti, kdo pomlouvají.““

Časté výmluvy těch, kdo pomlouvají

Někteří lidé, když někoho začnou pomlouvat a někdo jiný ho na to upozorní, řeknou: „Já jsem připravený mu to říci do očí!“ a jiní zas říkají: „Tomu dotyčnému to, co říkám, nevadí.“ Toto jsou jen výmluvy, které člověka vůbec neomlouvají. Jiní opět říkají: „To, co říkám, je pravda a můj popis souhlasí.“ Jenže to také není omluva, protože Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír) řekl: „Pokud je to pravda, pak je to pomluva.“

Nutnost opustit místa, kde se lidé dopouští pomlouvání

Buď, bratře muslimo, na pozoru před tím, aby ses nevyskytl mezi lidmi, kteří se dopouštějí pomluv. Pokud mezi těmito lidmi setrváš, opustíš je zatěžkávanými skutky. A pokud mezi svými přáteli naleznáš člověka, který je zvyklý na pomlouvání, pak mu

thajm, bylo jednou řečeno: „Nikdy jsme si nevěštili, že bys někoho pomlouval?“ Rabí' odpověděl: „Nejsem spokojen sám se sebou, abych měl čas pomlouvat ostatní.“ Když chceš tedy někoho pomluvit, vzpomeň si na své nedostatky a na to, že ty sám by sis nepřál, aby ostatní o tvých nedostatcích mluvili. Ale naopak, snaž se zamyslet se sám nad sebou a začni napravovat své nedostatky – to je pro tebe lepší.

3. Vzpomeň si na dobré stránky člověka, kterého pomlouváš. Možná je lepší než ty a možná udělal takové dobré činy, kterých jsi ty nebyl schopen. Tím pádem by jeho postavení bylo u Alláha větší než tvé. Jak pak dovolíš sám sobě, abys ho pomlouval?
4. Necht si každý představit tu hnusnou situaci, ve které Alláh přirovnal pomlouvání k tomu, že ten, kdo pomlouvá, jí maso svého mrtvého bratra.

Situace, kdy je pomlouvání povoleno

Už víme, že pomlouvání je v islámu zakázáno a že patří k velkým hříchům. Existují však výjimečné případy, kdy je pomlouvání povoleno. K těm patří:

1. V případě, kdy se ten, komu bylo někým ukřivděno, brání a obhájuje u soudu,

u policie nebo u jiných orgánů a stěžuje si na dotyčného, který mu ukřivdil.

2. Upozornění lidí před nespravedlivým, zlým člověkem, který je známý tím, že ostatním ubližuje a křivdí (např. ostatní okrádá, podvádí, křivdí jim, zrazuje je ...) Pokud tedy vidíme nějakého muslima, že chce jednat s tímto člověkem a bojíme se, že se stane jeho obětí, pak ho na tohoto člověka upozorníme a nebude to považováno za pomlouvání.
3. Když muž nebo žena žádají o radu ohledně člověka, které si chtějí vzít. Tzn., že když muslim požádá ženu o ruku, měla by se tato žena zeptat ostatních na něj a zjistit si o něm, jaký je, jaké má vychování, víru a vše, co je nutné vědět. V tomto případě mohou ti, kdo jsou tázáni, odpovědět pravdivě na tyto dotazy, i kdyby to znamenalo, že o něm budou mluvit špatně. Něco podobného se stalo za časů sahába – ve sbírce Sahíh Muslim je zaznamenán případ, kdy Fátima bint Qajs přišla k Prorokovi (necht mu Alláh žehná a dá mír) a žádala ho o radu ohledně tří mužů, kteří ji všichni požádali o ruku – Mu'áwia ibn abí Sufján, Abú Džahm a Usáma ibn Zajd. Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír) ji odpověděl: „Mu'áwia, to je chudák a nemá žádný majetek. Zatímco Abú Džahm nepustí klacek z ruky (tzn., že neustále ženy bije). Vezmi si Usámu ibn Zajd.“ Takto se může ptát samozřejmě i muž na ženu, kterou by chtěl požádat o ruku.

4. Při společné snaze lidí napravit nějakého hříšného člověka. To proto, že Alláh řekl ve významu: „**Pomáhejte si vzájemně ke zbožnosti a bohabojnosti a nepomáhejte si k hříchu a nenávisti.**“ (súra 5, verš 2) a Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír) řekl: „*Islám je dobrá rada.*“

Odčinění pomluy

Aby muslim odčinil tento hřích, musí postupovat těmito kroky:

1. Upřímné pokání, neboť pomlouvání patří k velkým hříchům. A to tak, že s tím člověk definitivně přestane, bude toho litovat a dá si předsevzetí, že už se k pomlouvání nikdy nevrátí.
2. Požádat o odpuštění toho, koho jsi pomluvil, neboť jsi mu ublížil.
3. Dbát na *du'á* při ukončení jakékoliv diskuse, i kdyby se neřeklo nic špatného. Toto *du'á* nás naučil Prorok (necht mu Alláh žehná a dá mír) a zní takto: „*Subhánaka-lláhumma wa bihamdik, našadu an lá iláha illá ant, nastaghfiruka wa natúbu ilajk.*“
4. Konat hodně nepovinných dobrých skutků, zvláště po tom, co se muslim dopustí pomlouvání. Alláh říká ve významu: „**A dobré skutky věru rozptylují špatné.**“ (súra 11, verš 114). Jeden z *tábí'in* řekl: „Dal jsem si předsevzetí, že pokaždé, když někoho pomluví, budu držet jeden den půst, ale to mě příliš unavilo. Tak jsem si

řekl, že pokaždé, když někoho pomluví, dám almužnu jeden dinár – a tak jsem zanechal pomluvy.“

Jak se má muslim zachovat, pokud je někdo z muslimů před ním pomlouván

Musí dát dobrou radu tomu, kdo pomlouvá a zároveň odmítnout poslouchat řeč, která v sobě obsahuje pomluvu a bránit muslima, který je pomlouván. Ve sbírce Ahmada je zapsán výrok o Prorokovi (necht mu Alláh žehná a dá mír), že řekl: „*Kdo brání svého bratra (když ho ostatní pomlouvají), ochrání ho Alláh v Soudný den před Peklem.*“

Muslimové! Pomlouvání patří ke skrytým hříchům, které člověk snadno udělá, ale jsou přitom obrovskými hříchy. My rychle zapomínáme na pomluy, kterých jsme se dopustili, ale v Soudný den na ně budeme tázáni, neboť vše se píše! Alláh říká ve významu: „**A člověk nevyřkne slovo jediné, aniž je vedle něho připraven dohlížitel.**“ (súra 50, verš 18). Dávejme si tedy pozor na to, co říkáme, aby z našich úst vyšla jen ta slova, se kterými bude Alláh spokojen.

Nakonec mi nezbývá než prosit Alláha, aby nám pomohl ochránit naše jazyky před pomluyami a před vším špatným a aby odpustil naše hříchy a nedostatky, a doufám, že po těchto poučeních vyjdeme všichni s předsevzetím již nikoho nepomluvit.

Text byl přednesen v rámci pátečních kázání v Pražské mešitě v květnu 2004, přeložila Noor at-Tamimi

NÁVŠTĚVY ŠKOL V MEŠITĚ

Stalo se dobrou tradicí, že Pražskou a Brněnskou mešitu navštěvují studenti nejruznějších škol, jako doplněk k výuce společenskovedních předmětů. Jsou to především gymnázia, ale také řada odborných škol a stále častěji i školy vysoké. Pro samotné pedagogy je pomocí, pokud nemusí připravovat výklad o náboženství. Studenti vidí

na vlastní oči, jak vypadá muslimská modlitebna a mohou se zeptat přímo praktikujících muslimů nebo imáma na vše, co je zajímavé. My sami máme s návštěvami škol v mešitě ty nejlepší zkušenosti a o spokojenosti škol snad hovoří to, že se k nám každoročně vracejí s novými studenty.

Na snímcích z Pražské mešity jsou studenti FF UK Praha, Východní zdravotní školy Havl. Brod a Východní zdravotní školy Praha 5

Výsadba Stromu Míru na Vyšehradě

Mír podobně jako strom musí růst – skrze nás, naše činy a slova

Dne 1. 12. 2008 se v poledních hodinách pod záštitou primátora hlavního města Prahy Pavla Béma a radního Petra Štěpánka uskutečnila výsadba Stromu Míru v Praze na Vyšehradě.

Strom Míru vysadili svámí Mahéšvaránanda, Petr Štěpánek – radní hl. města Prahy pro oblast

Bůh říká v Koránu: „Vy, kteří věříte, vejděte všichni v mír a nenásledujte kroky satanovy, vždyť on je pro vás nepřítelem zjevným!“ (2:208)

„A přišlo k vám nyní od Boha světlo a Písmo zjevné, jímž Bůh povede ty, kdož usilují o Jeho zalíbení, po cestách míru, a jímž je vyvede z tem-

Petr Štěpánek: „Tato lípa je štěp ze Semtínské lípy, památného stromu, který stál přes 200 let mezi Sobotkou a hradem Kost. V roce 1989 se lípě ulomila koruna a v roce 2000 se strom rozpadl celý. Díky Programu záchrany genofondu památných stromů Výzkumného ústa-

životního prostředí, evangelický farář Sváta Karásek. Vladimír Sářka – místopředseda Ústředí muslimských obcí, rabín Michael Duschinsky, Petr Vachler – producent a scénárista, Roman Fuksa – předseda Společnosti Jóga v denním životě a Petr Vacek - herec a ekolog, celou akci moderoval.

Shromážděné přivítala paní **Miloslava Havlová**, ředitelka Národní kulturní památky Vyšehrad, která poděkovala organizátorům, že se vysadil strom právě na Vyšehradě. Vysvětlila, že pro strom bylo vybráno nejvýznamnější místo Vyšehradu, tzv. královská a knížecí akropole, kde mj. sídlil ve středověku i první český král Vratislav.

Program pokračoval částí Truverské mše od Petra Ebena v podání Lady Leníčkové s ústředním mottem „Nám radost jsi, Pane Ty“.

Následovaly proslovy jednotlivých osobností.

Sváta Karásek vyslovil modlitbu: „Bože, otče života, před Tebou se skláníme všichni, kteří jsme přišli z různých společenství a uvědomujeme si, že mír je velká věc – a k ní musíme dělat drobné krůčky v každodenním životě. Na stromě si uvědomujeme, že mír musí růst skrze nás, naše činy a slova. Nesetkáváme se poprvé ani naposled, učíni z našich jednotlivých setkání cestu, která směřuje k tvému pokoji a buď s námi. Amen.“

Vladimír Sářka:

Mír je bezesporu hodnotou, bez které člověk nemůže prožívat plnohodnotný život.

Monoteistická náboženství, jejichž je islám konečnou podobou a konečným poselstvím, mají mír pevně zakotvený ve své vírouce. Samo slovo „islám“ vychází ze slovního kořene s-l-m, a „salám“ v jazyce Koránu znamená „mír“, a muslimové se zdraví slovy „as-salám alajkum“, což znamená „mír s vámi“.

not na světlo z dovolení Svého a dovede je tak ke stezce přímé.“ (5:15-16)

„A budou-li ochotni k míru, buď k němu ochoteni i ty a spoléhej na Boha, vždyť On slyší je i vševedoucí.“ (8:61)

„A Bůh zve lidi do přibytku míru a vede po stezce přímé, koho chce. Těm, kdo dobré konali, bude patřit odměna nejkrásnější a ještě jim bude přidáno; jich tváře nepokryje ani chmura, ani ponížení a budou ráje obyvateli a v něm věčné bude jejich přebývání. Těm, kdož špatných skutků se dopustili, dostane se odměny podobně zlé a budou poníženi. Proti Bohu pak nebudou mít ochránce žádného a tváře jejich budou jakoby zahaleny kusem noci temné, a to obyvatelé budou ohně a v něm přebývat budou věčně.“ (10:25-27)

Islám příkazuje chránit životy i majetek druhých. Prorok Muhammad (sAs) řekl, že za milosrdenství a laskavost ke každému stvoření, tedy i ke zvířatům, je u Boha odměna. Zakázal bezdůvodně ničit stromy, i kdyby to bylo ve válce.

Na světě je stále mnoho národů a zemí, které nežijí v míru. Na naší planetě vždy byly, jsou a budou války, útlak a svévolné nároky. Občas se zdá, že agresori mají zelenou a svět nedokáže účinně zabránit krveprolévání a utrpení lidí a platí právo silnějšího.

Na druhé straně při prosazování míru nelze zapomenout na hodnotu ještě vyšší, a tou je spravedlnost. Není možné chtít mír bez nastolení spravedlnosti. Pokud nebude spravedlnost a úcta ke každému lidskému životu základní normou, je těžké si představit budoucí svět v míru. Povede k tomu dlouhá a trnitá cesta. Ať nám Všemohoucí a Jediný Bůh na ní pomáhá.

vu Silva Taroucy zde dnes vysazujeme geneticky identický strom – vlastně jakési převtělení stromu původního. Přes Semtínskou lípu se od roku 1728, kdy byla vysazena, jistě přežilo mnoho válek a my doufáme, že alespoň stejně dlouhé období míru zažije tento strom.“

Michael Duschinsky: „Strom jako symbol jde ještě dál než 200 let, jde k samému počátku života, představuje kontinuitu života. Člověk je stromem, pokud má kořeny dole a roste vzhůru. Bez kořenů, tj. jednoty při stvoření světa, pouze vztahujeme ruce vzhůru k budoucnosti. Kořeny znamenají mír.“

Petr Vachler: „Budu stručný, moje poselství je méně betonu, více stromů.“

Petr Vacek: „Podle mě má mír šanci – párkrát v historii se to už podařilo.“

Svámi Mahéšvaránanda: „Rád zde vidím naši budoucí kulturu – děti. Jim připadne úloha v budoucnosti se o strom starat. Bratři a sestry, cesty jsou různé, ale jeden cíl – Bůh, láska, jednotata. Náboženství je jen jedno, mír, pravda a příroda je jen jedna. Vědy říkají, že veškerá stvoření jsou vtělení Boží, že všechna stvoření jsou od jednoho Boha. I tento strom žije a má duši, cítí žízeň a hlad, zimu i horko. Jsem velice šťastný, že jsme vysadili Strom Míru v Praze a rád bych poděkoval všem, kteří k tomu přispěli. Jsem také velice rád, že česká média mají tak vřelý vztah k ekologii a pozitivním věcem. To, co nyní napíšete a řeknete, pomůže míru ve světě. Přejí si ze srdce, aby zde strom pro mír stál dlouho. My všichni jsme jeho svědci a zejména přítomné děti jsou naděje míru.“

Poté všechny přítomné osobnosti společně strom zasadily a každý z několika set přítomných mu pak dotykem popřál dlouhý a zdravý život plný míru.

Zpráva o činnosti Ústředí a organizací

■ Dne 29. 8. 2008 vydala Islámská nadace v Praze tiskové prohlášení pro média o začínajícím postním měsíci ramadánu. Dne 10. 9. poskytl V. Sářka rozhovor pro časopis Žena a život. Dne 11. 9. navštívila mešitu v Praze skupina ze Společenství křesťanů v Praze 14. Dne 12. 9. vysílala Česká televize v pořadu Kosmopolis informace o ramadánu a rozhovor s E. Omičem. Dne 23. 9. poskytl V. Sářka rozhovor pro ČR4 Radio Wave o ramadánu a muslimech v ČR. V září 2008 poskytlo několik pražských muslimů rozhovor pro časopis Xantypa. Dne 30. 9. oslavili muslimové v ČR Svátek přerušení půstu.

■ Dne 2. 10. 2008 poskytl Lenka Neumannová a V. Sářka rozhovor pro magazín deníku Právo. Dne 4. 10. proběhla v komunitním centru organizace Berkat v Rakovnicích beseda o ramadánu a muslimech v ČR, s účastí zástupců Islámské nadace v Praze V. Sářky, H. Kubrové a A. Yakhyaevy. Dne 9. 10. vystoupili na přednášce o islámu v Plzni E. Omič a V. Sářka z Islámské nadace v Praze. Dne 20. 10. navštívili Pražskou mešitu studenti z gymnázia J. Keplera v Praze 6. Dne 21. 10. navštívili Pražskou mešitu studenti z gymnázia Nad Kavalírkou v Praze 5.

■ Dne 3. 11. hovořili v radiu Regina Praha zástupci Islámské nadace v Praze V. Sářka a A. Moravcová. Dne 5. 11. navštívili Pražskou mešitu studenti Obchodní akade-

mie a Střední hotelové školy v Turnově. Dne 6. 11. vysílala Česká televize pořad Václavák se záběry z modlitebny v centru Prahy a rozhovorem s V. Sářkou. Dne 27. 11. navštívili mešitu v centru Prahy studenti z Husitské teologické fakulty. V listopadu vystoupil v Plzni E. Omič, M. Hasan spolu s dalšími přednášejícími na přednášce o vztahu islámu a křesťanství. V prosinci vyšel ve farním časopisu pro Kyje a Černý most Natanel rozhovor s V. Sářkou.

■ Dne 1. 12. se sešli na pražském Vyšehradě zástupci několika náboženství, aby společně zasadili strom míru. Akce se konala pod záštitou pražského primátora a byli na ní mj. kněz S. Karásek, rabín M. Du-

schinsky, V. Sářka nebo Svámí Mahéšváránanda (viz též článek v tomto čísle Hlasu). K této události poskytli účastníci několik rozhovorů pro tisk a televizi.

■ Dne 4. 12. Islámská nadace v Praze vydala tiskové prohlášení k začínající pouti do Mekky a Svátku oběti. Dne 5. 12. hovořil V. Sářka o hadždži v České televizi a také pro internetové zpravodajství aktuálně.cz. a pro televizi Z1. Dne 8. 12. jsme oslavili Svátek oběti. Dne 17. 12. poskytl V. Sářka rozhovor serveru idnes o vztahu muslimů k Vánocům, dne 21. 12. Českému rozhlasu Regina Praha rozhovor o Ježíšovi (mír s ním) a dne 26. 12. stejné stanici o andělech.

Nová Výkonná rada UMO

Dne 28. 3. 2009 se sešla Rada zřizovatelů UMO. Bylo přítomno vedení Muslimské obce v Praze, Muslimské obce v Brně i nově zřízené obce v Teplicích. Na této schůzce došlo na návrh brněnské MO také k volbě nové Výkonné rady UMO. Předsedou se stal Muneeb Hassan Alrawi, místopředsedy Vladimír Sářka a Ahmad Hamdi, pokladníkem je Aff Alsanabani a dalšími třemi členy Výkonné rady UMO se stali Hayssam Krechan, Assem Atassi a Nouredin Assafadi. Přítomní se shodli na tom, že muslimské obce by se měly stát hlavními muslimskými organizacemi u nás a těžisko práce by se mělo postupně přesouvat z Islámských nadací směrem k místním muslimským obcím. Islámská nadace v Praze a v Brně vznikly v 90. letech minulého století především z toho důvodu, že díky tehdy platné legislativě nebylo možné založit novou náboženskou společnost. Již zhruba 15 let islámské nadace zajišťují provoz hlavních Islámských center v ČR, většinu aktivit pro muslimskou komunitu a prezentují ji na veřejnosti.

Na stránkách www.umocr.cz najdete více informací a také úplný statut UMO a stanovy místních obcí.

Účet UMO

Po získání registrace zřídilo Ústředí muslimských obcí účet u Komerční banky. Na něj můžete posílat finanční pomoc, která by pomohla hradit tisk a rozesílání časopisu Hlas.

Za případnou pomoc předem děkujeme.

Číslo účtu UMO:

35-3724050277 / 0100

V Praze dne 18. 5. 2009
23. džumádá l-úlá 1430

Majitel a vydavatel:

Al Ittihad Al Islami

Ústředí MO v České republice

Redakční rada:

RNDr. Vladimír Sářka,
ing. Muneeb Hassan, Jalal Atassi,
ing. Lazhar Maamri.

Redakce:

Blatská 1491,
198 00 Praha 9 - Kyje
Tel.: 281 918 876,
fax: 281 917 414
e-mail: paha@muslim.cz

Registrace: MK ČR E 11633

